בימי הקיץ אין כמו אל-סבון „נקה 7"

לקרירות ולרעננות.

„נקה 7" מטפח את העור ומאפשר לו נשימה חפשית ותקינה. כיון שאל-סבון „נקה 7" הוא נויטרלי ללא אלקלי.

תוצרת ביח"ר נקה בע"מ

המפיצים: חב' נורית בע"מ

פרסום או-קי

קולות קוראים

„הפרס הגדול של פסטיבל־הסרטים בקאן לא ניתן לסרט ישראלי — כי שום סרט ישראלי לא הוצג במיסגרת הפסטיבל.

„לעומת זאת זכה הסרט הישראלי חור בלבנה, שכבר עורר בישראל תגובות סותרות חריפות, בפרס מבקרי־הקולנוע בקאן. פרס זה מוענק על־ידי עשרים עיתונאי־קולנוע ידועי־שם ממשר ארצות."

שורות אלה הופיעו במדור הקולנוע של העולם הזה (1447). לפני חודש, שעות מעטות אחרי שנתקבל על כך מיברק מאת אלי קינן, שליח העולם הזה לפסטיבל. באותו יום הודיע קול ישראל הודעה שובה לגמרי: שחור בלבנה זכה ב„פרס הנוער".

גם בטאונים אחרים החליטו לזלזל בפרס המיסתורי. היו שרמזו, בעל פה, כי אלי קינן סילף את האמת, כדי לעשות טובה לאחיו, עמוס קינן, שכתב את התסריט ל־סרט. על כן ביקשנו את אלי קינן להסביר את פרטי הדיווח.

להלן תשובתו:

נודע לי, קצת במאוחר, שהיו בארץ וריאציות על שמו המדוייק של הפרס בו זכה הסרט חור בלבנה בפסטיבל־הסרטים ב־קאן. זה לא מפתיע אותי, כי כמעט בכל עתון שדיווח על־כך היו לפחות שלוש טעויות. כדי להבין את מקור הטעויות, יש להכיר את תולדות הפרסים בפסטיבלים.

אלי קינן

בכל מדינה יש כמה וכמה אגודות של עיתונאים, וכי־ניהן אגודה אחת ל־פחות של מבקרי־סרטים. מלבד זה יש גם התאחדות עולמית של מבקרי קולנוע; יש גם פדרציה עולמית של מבקרי קולנוע; יש גם מוסד בשם ארגון עולמי של הביקורת הצעירה וכיוצא באלה אגודות שונות ומשונות, שכל אחת מהן נותנת פרסים לסרטים, לשחקנים, לבמאים וכו'.

עיתונאי אמריקאי עשה פעם את החשבון והתברר לו שבכל שנה ניתנים בעולם כ־400 פרסים קולנועיים, בקרוב ל־50 פסטיבלים, מיסגשי־קולנוע, ימי־עיון קולנועיים, שלא להזכיר את הפרסים הניתנים על־ידי עתונים, שבועונים, ירחונים, רבעונים ושנתונים לקולנוע — ובכלל זה בחירת סרטי השנה ושחקני השנה מטעם העולם הזה.

מתוך ים הפרסים הזה, מבצבצים בכל זאת כמה שמות של פרסים ידועים וחשובים, שרכשו להם מקום מכובד בשל חברי־השופטים המכובד שלהם, או בשל ההצלחה הכספית שהאירה פנים לסרטים שנשאו את הפרס.

בשולי פסטיבל־הסרטים בקאן, כמו כל שאר הפסטיבלים, ניתנים מדי שנה 15 פרסים, מהם שבעה המוכרים על־ידי הפסטיבל, אך שהם בלתי־רשמיים. ארבעה מהם ניתנים על־ידי אירגונים של מבקרי־סרטים, כך ש־אף לאחד מהם אין, למעשה, זכות להיקרא בשם „פרס הביקורת".

לאלה שאינם מצויים בסבך האינטריגות השונות, שגרמו לפיצול האגודות השונות, כדאי פשוט לומר: פרס של מבקרים.

הפרס שניתן לחור בלבנה נקרא באופן רשמי: „פרס הצעירים של הביקורת הבין־לאומית", ואפשר להשוות את כובן השם הזה לשמות כמו: „השומר הצעיר", „הפועל הצעיר", „ויצ"ו הצעירה", הצעירים של בן־גוריון, ושאר גופים שזילזלו בכוחו של ה־זמן.

מבחינת הרכב חברי־השופטים, היה הפרס הזה שני בחשיבותו מבין הפרסים שניתנו השנה בשולי הפסטיבל. היו בו באמת 20 מבקרי־סרטים, מרביתם שמות ידועים ב־אירופה, שדעתם קובעת במידה רבה, איש בארצו.

ויש גם פרט מוזר: כנציג העולם הזה השתתפתי בחברי־השופטים הזה (נמנעתי כ־מובן מהצבעה על חור בלבנה). כתבת סוכנות רויטר ביקשה ממני לכסות עבורה את חלוקת הפרס, מפני שבאותה שעה עצמה חולקו עוד שני פרסים. כתבתי לה על־כך כמה שורות בצרפתית, מיד אחרי ששלחתי מיברק באנגלית להעולם הזה, כך שלמעשה, גם הנוסח של קול ישראל היה צריך להיות דומה לנוסח של העולם הזה.

אבל מה זה חשוב? הסרט עוד יקבל פרסים בלוקארנו, במונטריאול, ועוד יהיו ניסוחים שונים בעתונים שונים, ובגאולת הסרט הישראלי נתנחם.

אלי קינן

מכתבים

גרעין חדש

שוב ושוב צצה ועולה הבעיה מחדש: ניתוח מצבו של המיעוט במפא"י היה מלוה שורה של תרשימים מרשימים (העולם הזה 1450). הובאו בהם כל האפשרויות המעשיות ל־הרכבי הקואליציות הבאות, וברור מכו־לן שאף אחת מהן אינה מסוגלת להצ־עיד את ישראל אל ההשתלבות במרחב, או לפחות אל הקט־נת האיבה והורדת המתח באזור.

שטיינברגר

המסקנה היא אחת, וחבל שלא הובעה בכתבה: דרוש גרעין חדש, גוף פוליטי בעל איכות חדשה, במפה המפלגתית של ישראל.

אין לי שום אשליות בדבר גודלו בעתיד הקרוב. הוא יהיה קטן יחסית, אך הוא ישמש קוטב נגדי לכל המערכים הקיימים היום.

אני פונה בזאת אל עורכי העולם הזה: שאו בנטל הפאטריוטי הזה.

שרגא שטיינברגר, רחובות

נמאס לי לקרוא מכתבים של קוראים המציעים כן להקים לא להקים כן להקים לא להקים כן להקים לא להקים רשימה של עורכי העולם הזה לכנסת.

אני מציע שתקחו מטבע ותזרקו „עץ או פלסטיין".

שולמית קדר, ירושלים

כן, אבל מניין לוקחים מטבע?

מי קורא בשבועון?

אט־אט הם מתגלים, קוראי העולם הזה הנסתרים.

רק יום או יומיים חלפו מאז צאת ה־גליון שכלל את הכתבה „רע במיעוטר", (העולם הזה 1450), שניתח בבירור את סיכוייהם האפסיים של אנשי בן־גוריון, ו־כבר נסוג משה דיין מכוונותיו הראשוניות.

כל הזמן הוא הופיע כאריה שבקרב עכב־רי המיעוט. „הוא קיצוני", „הוא בלתי־מתפשר", „הוא אינו ניתן לקנייה", הכריזו חסידיו בעתונות.

ברור עתה שהוא אינו אריה כה גדול כמו שהוא תואר, אלא סתם קורא מסור של השבועון המסויים.

כקורא קבוע של השבועון, הריני מתגאה בחברי האחרים. אמור לי מי עוד קורא, ואר־מר לך מי אתה.

שמעון נועם, חיפה

חשוב לחשוב

גבעוני

אורי אבנרי — גאון המדיניות של הזמן החדש — לך ותן פרק בהלכי פוליטי־קה ללוי אשכול, ו־למדהו להתנהג בע־תות מצוקה, כשה־מאכלת מתנופפת מ־על לראשו, בכתנה לכלותו ללא רחם.

אדוני העורך (כ־צורת פנייתך לראש הממשלה), תפסיק לבקר בחריפות מוג־זמת, ותאמר מה אתה מציע כאלטרנ־טיבה. והעיקר, תח־שוב לפני שאתה כותב.

גיורא גבעוני, מסדה

לתלות? לתלות!

להמתי במלחמת־העולם השניה ובמלחמת־השיחרור, למען מדינה שבה לא יהיו חיינו וחיי ילדנו הפקר לרוצחים מעבר לגבול.

אינני מבין איך העז עורך העולם הזה (1449) במכתבו הגלוי לראש הממשלה, לת־

(המשך בעמוד 4)